

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

4^η Δεκεμβρίου 2011

Κυριακή Γ' Λουκᾶ (Λουκ. ιγ', 10 – 17)

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὁ Κύριός μας ἔδειξε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Στὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα αὐτῆς τῆς Κυριακῆς ὁ Χριστὸς βρέθηκε σὲ μία συναγωγή, στὸν χώρο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ συνάντησε μία γυναίκα ἀξιοθαύμαστη, ἡ ὁποία ἦταν «συγκύπτουσα», δηλ. τὸ σῶμα της πρὶν 18 ὀλόκληρα χρόνια εἶχε χάσει τὴν ὀρθία στάση καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ἔτοιμο νὰ ἀγγίξει τὸ ἔδαφος τῆς γῆς. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἂν καὶ ἦταν ἄρρωστη σὲ βαρεῖα μορφή, δὲν θεωροῦσε σωστὸ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριός μας τὴν ἀντάμειψε χαρίζοντάς της τὴν ἀνόρθωση τοῦ σώματός της.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ὅμως παρενέβη ὁ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν λειτουργία τῆς συναγωγῆς. Καθὼς τὸ θαῦμα παραγματοποιήθηκε ἐνώπιον ὄλων καὶ ἦταν ἀναντίρρητο, ἐκεῖνος δὲν θέλησε νὰ δοξολογήσει τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἑνὸς συγκεκριμένου ἀνθρώπου ἀπὸ μία τόσο φοβερὴ ἀρρώστια. Μέσα στὸν ἀρχισυνάγωγο κρύβονταν τὰ πάθη τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Δὲν γίνεται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ θαῦμα, γιὰτὶ ὅλοι τὸ εἶδαν. Θέλει νὰ ἀποδείξει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν σέβεται τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου. Χρησιμοποιεῖ τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ ὡς ἓνα εὐλόγο ἐπιχείρημα, ὥστε νὰ κατηγορήσῃ τὸν Χριστὸ ὅτι δῆθεν μὲ τὰ θαύματά Του καταργεῖ τὴν ἡμέρα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος ὁμως θὰ ἀποκαλύψει τὶς πραγματικὲς διαθέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ θὰ τὸν ἀποκαλέσει ὑποκριτὴ καὶ θὰ διακηρύξει ὅτι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ δόθηκε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς τηρήσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, νὰ συμπεριφέρεται μὲ τόση σκληρότητα ἀπέναντι σὲ ἓνα συνάνθρωπό του. Ἀντιθέτως, ἔπρεπε νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς γυναίκα ἀπὸ μία τόσο μεγάλη ταλαιπωρία. Τὸν χαρακτηρίζει ὑποκριτὴ, ἐπειδὴ αὐτοπροβάλλεται ὡς ὑπέροχος τοῦ Νόμου, προσποιεῖται ὅτι δῆθεν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι δῆθεν τὸν ἐνοχλοῦν οἱ παραβάσεις τους. Στὴν πραγματικότητα ὁμως τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ, ἀλλὰ μόνο αἰσθάνεται ὅτι μὲ τὴν θαυματουργικὴ δράση τοῦ Χριστοῦ κινδυνεύει τὸ κοινωνικὸ κῦρος καὶ ἀπειλοῦνται τὰ συμφέροντα τῆς θρησκευτικῆς ομάδας του.

Ὁ Χριστὸς μέσα στις εὐαγγελικὲς διηγήσεις, καίτοι ἐμφανίζεται ὡς φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐν τούτοις μὲ τοὺς ὑποκριτὲς καὶ τοὺς Φαρισαίους βρισκόταν σὲ μόνιμη σύγκρουση. Πρὸς αὐτοὺς στρέφονταν ἐκεῖνα τὰ «οὐαὶ ὑμῖν ...», ὅπως ἀναγράφονται στὸ κβ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Δὲν συμφωνοῦσε ὁ Χριστὸς μὲ τὰ ἔργα τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ τοὺς συναναστρεφόταν καὶ μὲ κάθε τρόπο τοὺς βοηθοῦσε νὰ συναισθανθοῦν τὴν ἁμαρτωλότητά τους, ὥστε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ διορθωθοῦν. Δυστυχῶς στοὺς Φαρισαίους ἐλάχιστες πιθανότητες ὑπῆρχαν γιὰ μετάνοια, ἐπειδὴ δὲν συνασθάνονταν ὅτι τοὺς χωρίζει μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' τὸν Θεό.

Ἡ ὑποκρισία ἐξακολουθεῖ νὰ ταλαιπωρεῖ ὅλες τὶς πλευρὲς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων μέχρι σήμερα. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκφράζουν τὴν πίστη τους στις ἠθικὲς ἀξίες, οἱ ἡγέτες τῶν ὑπερδυνάμεων διακηρύσσουν τὴν προσηλωσὴ τους στις ἀρχὲς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν. Στὴν πράξη ὁμως, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ δῆθεν κόπτονται γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιο, ἐνεργοῦν μὲ μοναδικὸ γνώμονα τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους. Δὲν ἔλειψαν τὰ μεγάλα λόγια γιὰ τὰ

δικαιώματα του ανθρώπου στους τελευταίους αιώνες. Δεν έπαισαν όμως χιλιάδες ανθρώπων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης να υποφέρουν.

Ο αρχισυνάγωγος στο ευαγγελικό ανάγνωσμα χρησιμοποίησε τον Νόμο για να κατηγορήσει τον Χριστό ως παραβάτη. Ο Χριστός όμως δεν έχει αντίρρηση στην τήρηση του Νόμου. Ο Νόμος εκείνος άλλωστε ήταν ένα δώρο του Θεού στους ανθρώπους, ένα κατάλληλο παιδαγωγικό μέσο για την ανόρθωση του ανθρώπου απ' την άμαρτία. Ο Χριστός δεν συμφωνεί με την διαστρέβλωση του Νόμου απ' τους ανθρώπους της ιουδαϊκής θρησκείας, στην τυπολατρεία και στο πλήθος των έρμηνευτικών διατάξεων, με τις όποιες ρυθμιζονταν λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής. Όλοι αυτοί οι τύποι ήταν ένα βαρύ και δυσβάστακτο φορτίο στους ώμους των ανθρώπων. Η ακριβής τήρηση αυτών των τύπων, αυτών των θρησκευτικών συνηθειών, δημιουργούσε στους ανθρώπους την ψευδαίσθηση ότι με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνουν σωστή σχέση με τον Θεό. Στην πραγματικότητα συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο, μέσα στους τύπους να καταργείται ή ουσία του Νόμου και ο άνθρωπος να απομακρύνεται απ' τον Θεό, να καυχάται ότι τηρεί τον Νόμο και να μην ταπεινώνεται ενώπιον του Θεού.

Ο Χριστός έδωσε την όρθη έρμηνεία του Νόμου. Η ουσία του Νόμου είναι η αγάπη. Αυτή κρύβεται μέσα στις έντολές του Μωσαϊκού Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά και στον Νόμο της Χάριτος της Καινής Διαθήκης. Τα θαύματα του Χριστού ήταν έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Και η έντολή του Θεού για την αργία του Σαββάτου όχι μόνο δεν απέκλειε την ευεργεσία προς τον πλησίον, αλλά η λατρεία του Θεού κατά την ημέρα του Σαββάτου έπρεπε να συμπληρώνεται απ' την έμπρακτη αγάπη προς τον συνάνθρωπο.

Ο αρχισυνάγωγος είχε ιδιαίτερη έπιμονή στην τήρηση του Νόμου. Δεν είχε όμως ανάλογη ευαισθησία στο ανθρώπινο πρόβλημα της αρώστιας. Δεν ευχαριστήθηκε, όταν είδε ότι με το

θαῦμα τοῦ Χριστοῦ ἡ συγκύπτουσα θεραπεύθηκε. Ὡστόσο οἱ νόμοι καὶ οἱ θεσμοὶ ὑπάρχουν γιὰ χάρη τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ νόμοι ψηφίζονται καὶ οἱ θεσμοὶ καθιερώνονται, ὥστε νὰ προάγεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἔχουν νόημα οἱ θεσμοὶ καὶ οἱ νόμοι ὅταν βλάπτεται ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Χριστὸς διεκήρυξε ὅτι «τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον». Εἶναι ἐντελῶς ἐξωφρενικὸ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου νὰ καταστρέφεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ὑποκρισία εἶναι μία μεγάλη πληγὴ. Ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται ἰδιαίτερος αὐτὸ τὸ πάθος. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅμως μισοῦν τοὺς ὑποκριτὲς, ὅταν καταλάβουν ὅτι κατὰ βάθος δὲν πιστεύουν αὐτὸ ποὺ δείχνει ἢ ἐξωτερικὴ τους συμπεριφορὰ. Ὡστόσο, ἄς γνωρίζουμε ὅτι ἡ χειρότερη μορφή ὑποκρισίας εἶναι στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Εἶναι ὀδυνηρὸ, καὶ μάλιστα ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, νὰ παρατηρεῖται καὶ σὲ μᾶς ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ νὰ γινόμαστε σκληροὶ καὶ ἄτεγκτοι κριτὲς τῶν συναθρώπων μας.

Τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα αὐτῆς τῆς Κυριακῆς μᾶς ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο τῆς ὑποκρισίας. Στους ταλανισμοὺς πρὸς τοὺς Φαρισαίους ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἰσέρχονται στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους δὲν ἐπιτρέπουν νὰ εἰσέλθουν.

Εἶθε νὰ μὴν ἰσχύσει αὐτὸ γιὰ μᾶς, ἀλλὰ νὰ ἐκτελοῦμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ μας καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

π. Ν. Η.

11^η Δεκεμβρίου 2011
Κυριακή ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων) (Λουκ. ιδ' 16-24)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟ

*«...λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου».*

Τὴν πρόσκληση πὺ ἀπευθύνει ὁ Θεὸς σὲ κάθε ἄνθρωπο νὰ εἰσέλθει στὴν Βασιλεία Του, μᾶς παρουσιάζει παραβολικὰ ἢ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ καὶ μᾶς καλεῖ ὅλους, νὰ παρακαθίσουμε στὸ μεγάλο δεῖπνο μὲ Ἐκεῖνον πὺ εἶναι «ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἀγιάζων».

Ἔνας οἰκοδεσπότης διοργάνωσε «δεῖπνον μέγα» καὶ ἔστειλε τὸν δούλο του νὰ ὑπενθυμίσει στοὺς καλεσμένους του τὴν πρόσκλησή του, ἀναμένοντας μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν ἔλευσή τους γιὰ νὰ τοὺς δεξιωθεῖ. Ὁ καθένας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς προφασιζόμενος διάφορες δικαιολογίες, περιφρόνησε τὴν πρόσκλησή του καὶ ἀρνήθηκε νὰ προσέλθει στὸ ἐτοιμασμένο δεῖπνο. Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ὀργισμένος διέταξε τὸν δούλο του νὰ φέρει νὰ παρακαθίσουν μαζί του οἱ ἀσθενεῖς, οἱ πτωχοὶ, οἱ ἀστεγοὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι πεινασμένοι καὶ περιφρονημένοι βρίσκονταν «εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος» του.

Ἡ παραπάνω Εὐαγγελικὴ διήγηση ἀποτελεῖ προτύπωση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καὶ ἡ προσέλευση τοῦ καθενός μας στὸ Εὐχαριστιακὸ δεῖπνο καθρεπτίζει τὴν θέση πὺ κατέχουμε σὲ αὐτό· ἂν δηλαδὴ εἴμαστε γιὰ τὸν Θεὸ κλητοὶ ἢ ἐκλεκτοί. Ἀξίζει ὅμως νὰ ἐντοπίσουμε τοὺς πολλοὺς καὶ σημαντικοὺς συμβολισμοὺς πὺ ἐμπεριέχονται στὴ διήγηση καὶ νὰ ἐξαγάγουμε τὸ βαθύτερο νόημά της.

Ὁ οἰκοδεσπότης εἶναι ὁ Θεός. Εἶναι Ἐκεῖνος πὺ δημιούργησε τὰ σύμπαντα καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι». Ἐνέταξε δὲ αὐτὸν στὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς καὶ δὲν ἀποστράφηκε τὸ πλάσμα του, ὅταν ἐκεῖνο ἀπίστησε στὸ θέλημά

Του, ἀλλὰ ἀπέστειλε «τὸν Μονογενῆ του Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» -τὸν δούλο δηλαδή τῆς παραβολῆς-, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρει «εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος». Κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πὺ ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία Του καί, ἀνάλογα μὲ τὴ συμμετοχὴ μας στὴ ζωὴ τῆς ἀπολαμβάνουμε ἢ ὄχι τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ παρακαθίσουμε ὡς ὁμοτράπεζοι τοῦ Κυρίου στὸ μεγάλο δεῖπνο τῆς Εὐχαριστιακῆς συνάξεως.

Θὰ ἦταν ὅμως ἐξίσου σημαντικό νὰ ἐντοπίσουμε καὶ τὶς αἰτίες πὺ ἐμποδίζουν τὴν ἔλευσὴ μας στὸ δεῖπνο τῆς Βασιλείας Του καὶ τὶς παγίδες πὺ στήνει ὁ διάβολος, γιὰ νὰ μᾶς στερῆσει τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης μὲ τὸν Θεὸ.

Μὲ τὶς δικαιολογίες: «Ἄγρον ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκη ἐξελεθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν» καὶ «Ζεῦγος βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά» ἀπέφυγαν οἱ δύο καλεσμένοι τῆς παραβολῆς τὴν τιμητικὴ πρόσκληση τοῦ οἰκοδεσπότη. Ἡ ἐργασία μας κατὰ κάποιον τρόπο εἶναι ἡ βάση τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἴσως τὴν ἀγαπᾶμε ἢ τὴν μισοῦμε. Μᾶς εὐχαριστεῖ ἢ μᾶς κουράζει. Μπορεῖ νὰ τὴν βλέπουμε ὡς ἓνα ἱερὸ καθῆκον ἢ μία σκληρὴ ἀπασχόληση. Μᾶς κυριεύει ὅμως ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀπόγνωση, ὅταν κινδυνεύουμε νὰ τὴν χάσουμε, ὅταν ἀγγίζουμε τὰ ὅρια τῶν δυνατοτήτων μας, τὴν ἔλλειψη ἱκανοτήτων, τὴν ἀγωνία ἢ τὴν νωθρότητα γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ἀποτυχίας. Ἡ ἀπορρόφηση ἀπὸ τὴν ἐργασία ἢ ἡ ἀπόγνωση τῆς ἀνεργίας πὺ ταλαιπωρεῖ πολλοὺς ἀνθρώπους σήμερα, συνδυασμένη μὲ τὴν φροντίδα γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ «ἐπιούσιου ἄρτου», γίνεται κάποτε τόσο ἔντονη, πὺ δὲν ἀφήνει χῶρο στὴν καρδιά μας καὶ χρόνο στὴ ζωὴ μας γιὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.

Ἡ ἱκανοποίησι τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν ἐνῶ φαίνεται ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐπιβίωσὴ μας, εἶναι ἰδιαζόντως ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑπόστασι, ὅταν ἀφοσιωθοῦμε ὀλοκληρωτικὰ στὴν ἀπόλαυσή τους, ἀφοῦ μᾶς στερεῖ τὴν ἀνάγκη τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ. Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ προσφέρονται

πλουσιοπάροχα από τον Θεό, όχι για να τα θεοποιήσει ο άνθρωπος, αλλά για να λατρεύσει και να ευχαριστήσει μέσω αυτών τον Πλάστη και Δημιουργό τους. Η βιοτή των αγίων της Εκκλησίας μας περίτρανα φανερώνει ότι, αν δεν αποδεσμευθούμε από τα υλικά αγαθά και δεν προσκολληθούμε στα πνευματικά, δεν μπορούμε να κληθούμε κληρονόμοι της Βασιλείας των Ουρανών.

Ένα άλλο εμπόδιο στο κάλεσμα του Θεού μπορεί να γίνει η εξάρτηση από τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. «Γυναίκα ἔγρημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν» δικαιολογήθηκε ο τρίτος καλεσμένος. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἀπασχολοῦσε μιὰ βασικὴ ἀνθρώπινη σχέση, ἡ συζυγία. Ἐδῶ δὲν πρόκειται μόνο για τὰ αὐτονόητα οικογενειακὰ βάρη, ἀλλὰ για τὶς προσωπικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, πὺ σήμερα τοὺς ἀπασχολοῦν ἰδιαίτερα. Σχέσεις πού, κάποτε, δὲν ἔχουν εἰλικρίνεια καὶ ἠθικὴ. Σχέσεις πὺ δὲν στηρίζονται στὴν ἀγάπη ἀλλὰ στὴν ἐκμετάλλευση, καὶ ὡδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδα πάθη, νεκρώνοντας κάθε ἐνδιαφέρον για τὸν Θεό.

Βέβαια δὲν μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε τὴ ζωὴ μας χωρὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, χωρὶς τὴν ἀγάπη, τὴ φιλία, τὴν οἰκογένεια, τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνησχοῦμε μέχρις ἀπογνώσεως, ὅταν σκεφθοῦμε τὴν ἀπόρριψη, τὴ σκληρότητα καὶ τὸ μῖσος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅλες αὐτὲς καὶ ἄλλες φροντίδες καὶ ἀπασχολήσεις, μᾶς κάνουν πολλές φορές ἀδιάφορους στὴν κλήση τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου,

σὲ λίγες ἡμέρες σύμπασα ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἑορτάσει τὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὴν Εὐχαριστιακὴ αὐτὴ σύναξη τῶν Χριστουγέννων, πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς θὰ θελήσουμε διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Κύριό μας καὶ θὰ κληθοῦμε νὰ συμμετάσχουμε σ' αὐτὸ μὲ τὴν προτροπὴ: «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε».

Ἡ πρόσκληση στὸ ἑόρτιο αὐτὸ δεῖπνο ἀπευθύνεται στὰ

τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν ἀπευθύνεται σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀπὸ ἔθιμο ἢ ἀπὸ συνήθεια ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ καλὸ, ὅπως λέγουν, θὰ θελήσουν ἐντελῶς ἀπροετοίμαστοι νὰ συμμετάσχουν, ἀλλὰ ἀπευθύνεται σὲ αὐτοὺς ποὺ μὲ βαθειὰ συναίσθηση τῆς ὑψίστης δωρεᾶς ποὺ θὰ λάβουν, θὰ θελήσουν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ τους νὰ γίνουν «*σύσσωμοι καὶ σύνναιμοι*» μὲ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Κατὰ τὸν πασχάλιο κατηχητικὸ λόγο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου «*Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν*». Κανεὶς νὰ μὴ στερηθεῖ τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεό. Κανεὶς νὰ μὴν ἀδιαφορήσει στὸ κάλεσμά Του καὶ κυρίως, κανεὶς νὰ μὴν ἀπεκδυθεῖ τῆς Χάριτός Του καὶ ὁμοιάσει μὲ τοὺς καλεσμένους τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς, ποὺ καταξιώθηκαν ὡς ὀδίτες τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθηκαν νὰ εἰσέλθουν ὡς πολῖτες στὸ δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

π. Γ.Σ.

18^η Δεκεμβρίου 2011

Κυριακή πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως (Ματθ. α' 1-25)

«Καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ,
ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Εἶχε πολλές φορές προαναγγεῖλει ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν αὐτὴν τὴν μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατὰ ἓνα πολὺ αἰσθητὸ τρόπο θὰ ἔμενε καὶ θὰ συναναστρεφόταν μὲ τοὺς ἀνθρώπους: «Θὰ στήσω τὴν σκιηνὴ ἀνάμεσά τους», ὑποσχέθηκε διὰ τοῦ Μωϋσέως, «θὰ κατοικῶ καὶ θὰ περιπατῶ ἀνάμεσά τους, θὰ εἶμαι Θεὸς τους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι ὁ λαός μου».

Διὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ προανήγγειλε «ἔσται ἡ κατασκήνωσίς μου ἐν αὐτοῖς». Ἐκεῖνος ὅμως πὺν καθαρότερα προανήγγειλε τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄπειρος Θεὸς θὰ ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὡς Θεάνθρωπος θὰ εἶναι μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἦταν ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Αὐτὸς εἶπε «ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ». Καὶ προσθέτει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, «ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τὸ βαθύτερο νόημα τῶν προφητειῶν αὐτῶν. Δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ Θεός, τὸν ὁποῖο πίστευαν ὅτι κατοικεῖ στὸν οὐρανό, θὰ ζοῦσε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἔμενε καὶ θὰ συναναστρεφόταν μὲ αὐτούς. Φυσικά, καὶ ὁ δικός μας νοῦς, καίτοι πληροφορημένος ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια καὶ φωτισμένος ἀπὸ τὴν Θεία χάριν, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ κατανοήσῃ σὲ πλάτος καὶ βάθος τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριον.

Ἐμεῖς πιστεύουμε, καὶ πολὺ ὀρθῶς βέβαια, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν, ὅτι γεμίζει τὰ πάντα μὲ τὴν παρουσία Του, ὅτι δὲν ὑπάρχει σημεῖο οὔτε στὸν ὑλικὸ οὔτε στὸν πνευματικὸ

κόσμο στὸ ὁποῖο νὰ μὴν εἶναι παρὼν ὁ ἄπειρος Θεός. Καὶ εἶναι παρὼν ὄχι τμηματικῶς ἀλλὰ ὁ ὅλος Θεὸς σὲ ὅλη τὴν δημιουργία καὶ σὲ κάθε σημεῖο τῆς δημιουργίας. Ἐν τούτοις, σὲ αὐτὴ τὴν ἀπανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ προστίθεται καὶ μία ἄλλη παρουσία Του, αὐτὴ ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν λέξη Ἐμμανουήλ καὶ ἡ ὁποία ἐρμηνεύεται «ὁ Θεὸς μαζί μας». Αυτό, ὅμως, τί σημαίνει;

Σημαίνει ὅτι αὐτὴ ἡ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων παρουσία καὶ παραμονὴ τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι παρουσία σωτηρίας, πηγὴ δωρεῶν, προσφορὰ τῆς λυτρώσεως, βασιλεία ἐπίγειος μὲ συνέχεια τὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ. Θὰ ἐρχόταν, δηλαδή, ὁ Θεὸς κατὰ ἓνα τρόπο πολὺ αἰσθητὸ νὰ φωτίσει τὴν διάνοια τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν πλέον ὑψηλὴ διδασκαλία Του, νὰ λυτρώσει αὐτοὺς ἀπὸ τὴν δουλεία τῶν παθῶν, νὰ καθαρίσει τὴν καρδιά καὶ τὴν συνείδησή τους ἀπὸ τὸν ρύπο τῆς ἁμαρτίας, νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ τυραννικὸ αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς καὶ νὰ τοὺς ἐπαναφέρει ὡς τέκνα ἀγαπητὰ κοντὰ στὸν Θεὸ Πατέρα. Νὰ ἀνοίξει γι' αὐτοὺς τὸν ἕως τότε κλειστὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία Παράδεισο, προσφέροντας ὅλες αὐτές τίς δωρεές προσωπικά στὸν κάθε ἄνθρωπο.

Ὅλα αὐτὰ θὰ πραγματοποιοῦνταν καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνονταν οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ καὶ συμπολίτες τῶν ἀγγέλων μὲ τὴν λυτρωτικὴ θυσία τοῦ Ἐμμανουήλ, τοῦ Χριστοῦ. Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ προηγηθεῖ ἡ ἐνανθρώπηση καὶ ἡ λυτρωτικὴ θυσία, γιὰ νὰ ἐπακολουθήσει ἡ εἰδική, ἡ πλουσιόδωρος καὶ ἄπειρος εὐεργετικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας.

Ἄλλοτε εἶχε διακηρύξει ὁ Θεὸς τὴν δίκαιη ἀπόφασή Του νὰ μὴν μείνει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτωλότητάς τους: «Οὐ μὴ καταμείνη», εἶπε, «τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας». Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ τὴν λυτρωτικὴ Του θυσία, ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάσταση, ἔδωσε ὁ Χριστὸς τὴν ἐπίσημη πρὸς τοὺς μαθητὲς καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος ὑπόσχεση τῆς ἐν μέσῳ αὐτῶν παραμονῆς Του: «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως

τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Ὡς Ἐμμανουήλ -«Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν»- τὸν προανήγγειλε ὁ Ἥσαϊας. Ὡς Ἐμμανουήλ -«μεθ' ἡμῶν εἰμι»- ἀποχαιρετᾶ ὁ Κύριος τοὺς μαθητὲς λίγο πρὶν ἀναληφθεῖ στὸν οὐρανό. Καὶ αὐτὸ ἐγίνε γιὰ νὰ δηλώσει ὅτι ἡ ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν λυτρωτικὴ παρουσία Του δὲν θὰ διακοπτόταν μὲ τὴν Ἀνάληψή Του, ἀλλὰ θὰ συνεχιζόταν ἀδιαλείπτως «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» .

Ἀγαπητοί μου χριστιανοί,

Ὁ λυτρωτὴς μας ὀνομάσθηκε Ἐμμανουήλ, ὅταν προφητεύτηκε, φάνηκε ὡς Ἐμμανουήλ, ὅταν γεννήθηκε στὸ σπήλαιο καὶ ὅταν ὡς Θεάνθρωπος «τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη». Εἶναι καὶ σήμερα Ἐμμανουήλ, γιὰτὶ βρίσκεται πάντοτε μεταξύ μας , προσφέροντας σὲ ὅλους τὴν ἄπειρη ἀγάπη Του καὶ τὴ σωτηρία. Καὶ θὰ εἶναι Ἐμμανουήλ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, δόξα στὴν ὁποία θὰ συμμετέχουμε.

Καὶ ὁ μὲν Θεάνθρωπος θέλει νὰ εἶναι γιὰ μᾶς Ἐμμανουήλ· γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη καὶ προσέφερε τὴν λυτρωτικὴ Του θυσία, γιὰ νὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας. Ἀλλὰ ἂς θέσουμε στὸν ἑαυτὸ μας ἓνα ἐρώτημα: Θέλουμε καὶ ἐμεῖς πάντοτε νὰ εἶμαστε μαζί μὲ τὸν Θεό;

Καλὰ καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα.

π. Α.Σ.